

Тітка в хаті одна шаткувала капусту
І солила слізьми у діжці дубовій,
А в шибки заглядала сусідкою осінь,
У китайку закручена під молодицю.
Вчора дядька Олексу з кар'єрів на цвинтар
Віднесли побратими його, бутоломи,
І гранітного дуба над ним посадили,
Щоб з жолуддя його проростали скелі.
Вже не сяде на покуті дядько Олекса.
Повернувшись узимку з кар'єрів холодних,
Не хильне, кашлянувши, «підпільної» чарку,
Не похвалить він тітку за добру капусту.
Тож навіщо ви, тітко, капусту січете?
Та ще й солите сіллю жіночого серця!
Гляньте, тітко, у вас голова побіліла,
Як ота капуста на столику вашім.
Тільки тітка не чує, та й нащо їй чути,
Як вона переконана так у повір'ї,
Що у ніч під різдво прийде дядько Олекса
І попросить внести знов капусту із льоху,
Знов розкаже він їй після тої вечері,
Як на грудях йому били брили гранітні,
Як було піднімав він у кузні ковадло
І підкови конячі згинав у долоні.
Витре вуса свої рушником із півнями
І закурить з кисета свого самосаду,
Скаже знов жартома, що, мабуть, за капусту
Він її покохав у літа молодечі.

1967

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.